

Προσωπική αφήγηση της Έφης: «Με τη Δανία γίναμε φίλοι αλλά δεν ερωτευτήκαμε», Έ. Γεωργίου

Προτείνεται να μελετηθεί το παρόν κείμενο σε συνδυασμό με το παρακάτω κείμενο: "[Με λένε Μιχάλη...Γκ.Καπλάνι](#)".

Γκασμέντ Καπλάνι

Έφη Γεωργίου: «Με τη Δανία γίναμε φίλοι αλλά δεν ερωτευτήκαμε»

Η Ευθυμία Γεωργίου πιστεύει ότι οι άνθρωποι παντού έχουν τις ίδιες ελπίδες για το μέλλον

Το όνομά μου είναι Έφη Γεωργίου. Γεννήθηκα στην Αθήνα το 1980 αλλά οι γονείς μου μετακόμισαν στο Βόλο και έπειτα στον Άγιο Βλάσιο Πηλίου, όπου μεγάλωσα. Οι γονείς μου δεν έχουν καμία σχέση με το Πήλιο. Η μητέρα μου κατάγεται από χωριό της Καρδίτσας και ο πατέρας μου από χωριό της Θεσπρωτίας. Ο λόγος που εγκαταστάθηκαν στο Πήλιο ήταν η δουλειά τους. Ο πατέρας μου είναι δημόσιος υπάλληλος και η μητέρα μου νοσοκόμα.

Οι γονείς μου γνωρίστηκαν αργά στη ζωή και έτσι έχουμε μεγάλη διαφορά ηλικίας. [...]

Σχολείο πήγα στο τοπικό διαθέσιο δημοτικό του χωριού. Ήμασταν λίγο παραπάνω από 30 παιδιά με δύο δασκάλους. Με λύπη έμαθα προσφάτως ότι το σχολείο αυτό θα κλείσει. Ύστερα από ένα σύντομο πέρασμα σε γυμνάσιο διπλανού χωριού, κατέληξα

σε λύκειο του Βόλου. Το επίπεδο των μαθητών ήταν πολύ υψηλότερο από εκείνο του χωριού. Για να αντεπεξέλθω στράφηκα στο φροντιστήριο. Στη Δανία, όπου ζω σήμερα, δεν υπάρχει καν ως θεσμός το φροντιστήριο. Πέρασα τις Πανελλαδικές – τις οποίες θα τις χαρακτήριζα ως «σπάσιμο νεύρων» – και βρέθηκα να σπουδάζω στη Θεσσαλονίκη, Δημοσιογραφία και ΜΜΕ, περισσότερο από τύχη και λιγότερο από πραγματική επιλογή. Παρ' όλο που μου αρέσει να γράφω, η σχολή δεν με ενέπνευσε ιδιαίτερα. Κατά τα άλλα, στη Θεσσαλονίκη πέρασα ωραία φοιτητικά χρόνια, έκανα γνωριμίες που, κάποιες, κρατούν ως σήμερα.

Στα φοιτητικά μου χρόνια ξεκίνησα να δουλεύω εθελοντικά, ή στη «μαύρη», σε μουσεία, καφενεία, ινστιτούτα αισθητικής και εταιρείες παραγωγής ταινιών. Τελείωσα τις σπουδές μου το 2004 και προσπάθησα να βρω δουλειά στο αντικείμενο των σπουδών μου, στη δημοσιογραφία, αλλά γρήγορα διεπίστωσα ότι οι σχέσεις εργασίας στο χώρο έμοιαζαν με ζούγκλα. Ακούω συχνά να λένε ότι αυτή τη στιγμή οι νέοι στην Ελλάδα βρίσκονται σε αδιέξοδο. Εγώ και άλλοι φίλοι μου το ζούσαμε το αδιέξοδο από τις αρχές του 2000. Ακόμη και για να βρεις δουλειά στη «μαύρη» σε καφετέρια χρειάζοσουν γνωστό. Τότε είναι που ένιωσα την πρώτη μου μεγάλη απογοήτευση. Οι αιτήσεις μου για μεταπτυχιακά εντός Ελλάδος, τα οποία θεωρούσα ευκαιρία να ασχοληθώ με κάτι που πραγματικά με ενδιέφερε, δεν ευοδώθηκαν. Οπότε δεν μου έμεινε άλλη διέξοδος παρά να στραφώ στο εξωτερικό. Δεν θέλω να γενικεύω. Μιλώ αυστηρά για τις δικές μου εμπειρίες. Ίσως αν είχα επιμείνει περισσότερο να είχα καταφέρει να βρω κάτι αξιόλογο και στην Ελλάδα...

Έψαξα αρκετά για να βρω υποτροφία. Κυρίως στις βόρειες χώρες, επειδή στη φαντασίωσή μου ήταν πιο οργανωμένες. Ύστερα από μήνες κατάφερα να βρω μια υποτροφία στο Πανεπιστήμιο «Ροσκίλντε» της Κοπεγχάγης. Το φθινόπωρο του 2006 βρέθηκα στην πόλη όπου ζω ως σήμερα, για να κάνω μεταπτυχιακό στις Μειονοτικές Σπουδές και στην Επικοινωνία. Το ξεκίνημα ήταν κουραστικό. Το Πανεπιστήμιο βρισκόταν μακριά από την Κοπεγχάγη και έπρεπε κάθε ημέρα να παίρνω το τρένο για να πηγαиноέρχομαι. Στην αρχή δεν μπορούσα να βρω παρέα. Οι παρέες των Δανών είναι κάπως κλειστές. Οι Δανοί συνήθως βρίσκουν τους φίλους τους από το Δημοτικό και σπανίως κάνουν καινούργιους φίλους, καθώς περνάει ο χρόνος. [...]

Κατά τα άλλα το περιβάλλον στο Πανεπιστήμιο ήταν άριστο. Παράλληλα με τις σπουδές άρχισα να εργάζομαι. Η Δανία μού προσέφερε ευκαιρίες εργασίας στον τομέα της αναπτυξιακής βοήθειας: εργάστηκα σε ιδρύματα και εταιρείες που διαχειρίζονται αναπτυξιακά προγράμματα και σε ΜΚΟ. [...]

Μου άρεσαν η ουσιαστική ισότητα ανδρών και γυναικών και το κοινωνικό κράτος – που παρ’ όλη τη σοβαρή κρίση που περνάει, προσφέρει τις περισσότερες παροχές στους ντόπιους αλλά και στους «ξένους». Στη Δανία έκανα φίλους από μέρη του κόσμου που δεν φανταζόμουν ποτέ. Σήμερα ζω με τον έλληνα φίλο μου στην Κοπεγχάγη και οι επιρροές στην καθημερινότητά μας είναι εμφανείς. Ξεκινώντας από την κουζίνα, όπου εκτός των ελληνικών μαγειρεύουμε ινδικά, δανέζικα, αραβικά φαγητά και γλυκά που δοκιμάσαμε σε σπίτια φίλων. Γιορτάζουμε το σουηδικό και φινλανδικό μεσοκαλόκαιρο και τραγουδάμε κάτω από το ντους δανέζικη ποπ. Ταυτόχρονα ξεχνάμε τις ελληνικές ονομαστικές γιορτές. Μερικές φορές πιάνω τον εαυτό μου να κάνει λάθη στα ελληνικά και αυτό δεν μου αρέσει...

[...] ΕΙΠΕ

«Ελπίζω σε μια αλλαγή»

Τελευταία, όταν με ρωτούν πώς βρίσκω τη Δανία, απαντώ ότι με τη Δανία γίναμε φίλοι, αλλά δεν ερωτευθήκαμε ποτέ. Εκτιμώ τα θετικά της χώρας, αλλά αναμένω με ανυπομονησία το επόμενο ταξίδι. Βλέπω με ανησυχία την άνοδο της ξενοφοβίας στη Δανία. Οι μουσουλμάνοι είναι ο απόλυτος αποδιοπομπαίος τράγος, αλλά τον τελευταίο καιρό στο στόχαστρο έχουν μπει και οι Νοτιοευρωπαίοι, ιδιαίτερα οι Έλληνες. Η κρίση του ευρώ έχει δυναμώσει την Ακροδεξιά και το αντιευρωπαϊκό ρεύμα. Η αναστολή της Συνθήκης Σένγκεν, η επιστροφή των ελέγχων στα σύνορα, ήταν περισσότερο μια συμβολική κίνηση, αλλά δεν είναι τυχαίο ότι ήταν πρόταση του ακροδεξιού κόμματος που μετέχει στον κυβερνητικό συνασπισμό. [...]

Ελπίζω σε μια αλλαγή, αλλά δεν ξέρω αν μπορεί να την προσφέρει το ΔΝΤ. Από την άλλη, μου αρέσει που η Ελλάδα γίνεται πολύχρωμη. Προσφάτως επισκέφθηκα την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη και το διεπίστωσα έντονα. Πιστεύω ότι θα γίνει ακόμη πιο πολύχρωμη και ότι κανένας νόμος δεν μπορεί να σταματήσει την ανάμειξη των ανθρώπων...

Στη στήλη «Greeks» οι Έλληνες που ζουν προσωρινά ή μόνιμα σε διάφορες χώρες του κόσμου αφηγούνται τις αληθινές ιστορίες τους και μιλούν για την Ελλάδα του χθες και του σήμερα.

Γκασμέντ Καπλάνι, [Το Βήμα](#), 25/09/2011

Ασκήσεις

1. Η Έφη ζει και εργάζεται στη Δανία. Αν και «ξένη» δεν αντιμετωπίζει τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο Μιχάλης στην Ελλάδα ([Με Λένε Μιχάλη...Γκ.Καπλάνι](#)). Λαμβάνοντας υπόψη ότι, τουλάχιστον προς το παρόν (Ιανουάριος 2016), ισχύει η Συνθήκη Σένγκεν στην Ευρωπαϊκή Ένωση, να εξηγήσετε τις διαφορετικές δυνατότητες που δίνονται στην Έφη σε σχέση με τον Μιχάλη.
2. Η Έφη και ο Μιχάλης είναι δύο συνομήλικοι νέοι που γεννήθηκαν στην Ελλάδα και προσπαθούν να πραγματοποιήσουν τα όνειρα για τη ζωή τους. Ποιες μεγάλες διαφορές διαπιστώνετε στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν και πού οφείλονται αυτές;
3. Θα μπορούσε να αποδοθεί στην Έφη ο όρος «πολίτης του κόσμου» και γιατί; Ποιες είναι οι συνθήκες που της δίνουν αυτή τη δυνατότητα; Αντίστοιχα, ποιες είναι οι συνθήκες που στερούν αυτή τη δυνατότητα από τον Μιχάλη;
4. «Οι μουσουλμάνοι είναι ο απόλυτος αποδιοπομπαίος τράγος, αλλά τον τελευταίο καιρό στο στόχαστρο έχουν μπει και οι Νοτιοευρωπαίοι, ιδιαίτερα οι Έλληνες»:
α) Να αποδώστε κυριολεκτικά τη φράση β) να περιγράψετε σύντομα το κοινωνικό φαινόμενο στο οποίο αναφέρεται.
5. Η Έφη, στην αφήγησή της καταλήγει πως της αρέσει που η Ελλάδα γίνεται πολύχρωμη: «...Πιστεύω ότι θα γίνει ακόμη πιο πολύχρωμη και ότι κανένας νόμος δεν μπορεί να σταματήσει την ανάμειξη των ανθρώπων... » Να σχολιάσετε την άποψη αυτή. Γιατί μπορεί να της αρέσει αυτή η ανάμειξη των ανθρώπων;
6. Τι φαντάζεστε ότι θα απαντούσε η Έφη στα βασανιστικά ερωτήματα του Μιχάλη;

 ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΑ